

TANDORI DEZSŐ

Élbevonszolás

Az abbamaradtaknak?

Én e szóra
– „nyomán” –
látok, nem túl *vitorlášhajót*
nagyot,
és nem
tókesúlyosat,
persze,
bevonszolják
a nádasba,
meghasítja
szegélyét,
a vonszolók
káromkodnak,
torzsákba
lépnek,
mit nem
csáklyázzák
inkább?
két padlóléc,
egy vécékotró
megtenné, de
nem,
a parton dühösen
várják őket,
valaki,
utasít nyers
hangon két
másik
valakit, gyerünk,

mozgás,
húzzák be
ezeket a
szemétládákat,
négy órát
késtek,
leitták magukat
a túlsó
parton,
gyerekekkel
ráadásul,
ez én
volnék, kínos
az egész, de még
nem
érzékelek ilyesmit,
csak
az idegen
szoba sötétjén,
a falakon
háborgó
tengerek és vadul
verdeső
vitorlák
képeivel
nem bírok
elaludni,
a könyvszekrényből
Nelson admirális
életrajza
komor gerinccel
adná pedig
„a példát” – gondolj
a kicsi
Nelsonra,
bátorított
a házvezető
néni,
mikor szüleim
hétévesen
elhagytak

nyaralni ezeknél
a kemény
vízi
embereknél – – –
de jó
dolgom is volt!
Jó dolgokban
ne nyavalyogj,
mondhatja
valaki
a Charlie Parker
dzsesszzenésznek,
ahogy
nóta közben
hirtelen össze-
hányja a színpadot,
vagy
össze-
kap a dobossal,
kirohan,
leül
most már saját
klubja elé
a járdára,
most már saját
klubja van,
na
ja, most már
késő
most már ez
van vele.
Velem nincs
úgy semmi,
állandóan próbálok
valamit, egy-egy
kész
siralom, néma
– de hát én vágytam
az egyedül-

a gondos műhely-
megdolgozás
pepecselő
szorgalmát is
bírt. Mikor
hogy.
Lejárt az útlevelem,
kihúztam a
telefon,
néha visszakapcsoltam,
pont senki
sem hívott,
biztos máskor,
szentségelték,
na ja,
nem hiányoztam
volna senkinek
úgy,
belegárgyulva már a
hőségbe,
allergiásan
csöpögő orral,
ahogy ezt
a Lajos
kocsmárossal
vagy másokkal
egy-egy reggel
megbeszéltük.
Én azért
elmennék a
franca, mondta
valaki,
mondtam,
nem, nekem ez
befejeződött,
marad
három utca, jó, az
Arany
János utcán kell
megközelíteni,
„a Háromszöget”,
ugyebár,

veszek madarainknak
salátát,
krumplit,
gyógyszert, leszoktam
a kukoricáról,
gombát
is utoljára vásároltam,
azt hiszem,
a világ
legkülönösebb
rántott gombáját
szoktam
készíteni magamnak:
utólag keverem
össze a felap-
rított gombadarabkákat és a
mellettük
pirított
zsemlemorzsát stb.
Hozok a Roziéktól,
a Sanyi-
éktől másfél
litert, vagy
nem hozok,
csak megiszom egy
decit, kettőt,
műanyag
pohárban
viszem fél kilo-
méteren át,
háromnegyeden,
a Holdtól
a József
nádorig elérek vele, még
mindig
van az
alján, amit
a járdaszél
mellé lehet
löttyinteni, vagy az
egészet
bele lehet

b...ni a ku-
kába. Jövök át a
Dunán,
néztem, Arany
János
hatvanöt évet élt,
csak?? Hol vagyok
én, ki vagyok
én Arany
Jánoshoz képest, és akkor
túléltem
szegény
Kosztolányit, Ka-
rinthyt,
ki vagyok
én hozzájuk
képest, és közben
rég az
öcsém a halálban.
De hát nem ez
számít,
mondom, ahogy így
beszélgetünk,
mondjuk,
a Lajosnál,
mesélem Charlie
Parkert,
nem ez számít,
egyszerűen
elég volt
idegen helyeken
vonszolódni.
Jó, hogy
könyveimet legföljebb
megérintgetem,
végig-
nézegetem őket, de csak
„a Háromszög”,
a lakás
dög ismert út-
vonalai,
még ha

egyedül is,
teljesen
lebénulva: elegendőek!
„a szívemben” úgy, hogy
fogalmam
sincs,
a centire
kidolgozott
novellát a jól
fizető pályázatra
egyáltalán
lesz-e képes-
ségem megírni,
egyáltalán,
nem csak nyavalygok-e,
ha nincs (mert alig
van!) fordítás,
hátha
nem is akarnék már; pihenj
kicsit, nem za-
var sen-
ki, mondja biztatva
társném,
hát jó, öt napot
pihentem így, csináltam
egy adag képverset,
egy verset,
meg ezt itt,
utolsó hajnalban,
szerencsére
abbamaradt a tűsz-
szögés, mégse
a pollenszemek?
a gáz a konyhában?
madaraink
lassan feléb-
rednek, feleségem
hazatér a kutyával,
mennyi
változat: társném,
T. Á.,
feleségem,

még jó, hogy nem
három személy
tényleg,
az lenne csak...!
magamból is
teljesen
elegem tud lenni.
És elegem tud
lenni a
mindenféle vécéből,
mondom a
Lajosnál, valakinek
ezt mondom,
az ember inkább
visszafogja:
visszafogja
két napig, mikor
máskor meg
kétségbe van esve,
hogy ez
akkor mi,
elegem volt
ülni ott, mint
egy Hašek- vagy Eliot-hős,
ingujjasan, vagy előre
fordított
támlájú
széken,
az ablakban könyökölve,
vagy a járda-
szélen,
ki se készülve, mint
a Charlie Parker,
csak mit tudom én, elég
volt, azt nézni,
egy sűrű,
kanyaros kereszteződésnél
hány piros
és hány fekete
autó fordul be,
melyikek magasabbak,
melyikek lapo-

sabbak. Ezért kár
akárhová
elmenni,
rosszul vagyok, ha csak
arra gondolok,
fel kell
ülni egy vonatra, be kell
préselődni egy
re-
pülógépbe,
meg van beszélve
egy időpont,
le kell
ragasztani egy levelet,
el kell
számolni valahol
egy múlt havi
dologgal.
Franc akarta a múlt
havi dolgot!
És így tovább,
ezt már
a Lajoséknál el se mondtam.
Mevolt,
mit tudom én,
hová és mikor
tűnt a boldog érzés,
az a tünemény válaszfal,
mely a tényleg
rendesen
elvégzett dolgokat
– 4 év alatt, hajtogattam,
én
akkor ugye
elvégeztem
téma szerint
mindent, „ami rám volt bízva!” –,
hova
lett
ennek a boldogsága,
nincs
sehol, hazudnék,

*ha azt mondanám, hogy
megvan.*

*A medvés és
verebes könyv, pályáim emlékezete, két verskötet, két
aforizmás-féle tragikus könyv, egy trilógia
(madarak, játékok, Budapest és vidéke, monden),
és most a két lókönyv, tessék, hol van az,
hogy én ezekkel olyan boldog vagyok, akkora
nyugalom tölt el. Hol a vonszolódásnak is
legalább a szellőssége? valami tömör és
– én nem tudom – semmilyen talapzatra tottyad
ez, áll rajta, álldogál, néma napok, semmi
nem akarózik, s még hogy a lovak! hol vannak
a lovak, nincsenek nekem semmiféle lovak! és az
angyalok riadtan kuporognak idegen klozettok
jól-rosszul letakarított vécécsészéi felett,
aztán elszállnak vonszolódva a levegő torzsái közt.
És Nelson emlékműve is egy ilyen, most mihez kezdjük?
A szárnyak mint kifehéřült, lejárt útlevelek verdesnek, rend,
a húnyt angyalszemek úgy néznek héjaik alá, mint ha – végre! –
nem beszél meg az ember semmit, nem ígér semmit, nincs, már ne,
hogy javasoljanak neki bármit, habgipsz angyalszemek
belső héján vonul végig, mint ki átaléli életét még
egyszer, de vége sincs, kinyitja, körötte vonszolódik
minden.*

Maradjunk ennyibe.